"Mir — da, nasilje — ne!
Nasilje vodi v revolucijo,
Revolucija pa v izgubo svobode."

Peace — Yes, Violence — No!
Violence leads to revolution. Revolution leads to loss of Freedom.

(Papež Paul VI., za Novo Leto 1978)

slovenska DRŽAVA

FOR A FREE SLOVENIA

"A prince, whose character is thus marked by every act which may define a tyrant, is UNFIT to be the ruler of a FREE people".

American Declaration of Independence.

(4th of July, 1776)

LETNIK XXIX. — VOLUME XXIX. Julij 1978 Published monthly by: Slovenian National Federation, of Canada, 646 Euclid Ave., Toronto, Ont., Canada Številka 7. — No. 7.

KDO NAJ TO RAZUME?

Obhajamo 33 letnico mučeništva naših slovenskih mož in fantov. Že lani in tudi posebno letos je v teku nekakšna akcija za "kulturno sodelovanje"? S kom?

S tistimi, ki jih pošilja sem v Ameriko, v Kanado, v Avstralijo rdeča Slovenska Izseljenska Matica. Kakšna naj bo le taka "kulturna izmenjava", če lahko prihajajo v zapadni demokratični svet ljudje, kateri imajo nalogo tukaj širiti med Slovenci njihovo nedemokratično kulturo, ki je vseskozi rdeče pobarvana.

Imamo tukaj svoje pevske zbore, npr. Korotan v Clevelandu in sedaj zbor Slovenska pesem v Chicagu, Zvon v Fairfieldu. Imamo svoje časopisje, mesečnike, ki niso pod nadzorstvom policije. Imamo svobodo za katero bi nas zavidali vsi, kateri trpijo pod rdečim jarmom. Glasila Slov. Izseljenske Matice in tudi komunistična literatura (Rodna gruda), komunistično "Delo" lahko svobodno prihajajo sem. Nihče jih ne pleni in nihče, ki jih dobiva, ni klican na odgovor. Javno vprašanje tistim, ki zagovarjajo idejo "kulturne izmenjave"! Ali sme v Slovenijo Ameriška Domovina, Svobodna Slovenija, Ameriški Slovenec, Slovenska Država, verski mesečniki Ave Maria, Božja Beseda, in književna dela pisateljev, kakor je bil že pok. Karel Mauser. Ne smejo. In sicer zato ne, ker v Sloveniji ni svobode in ne demokracije. Tam rdeči oblastniki neizprosno odklanjajo vse, kar ni komunistično. Čikaška Prosveta ima prosti dostop in razni zbori, ki so lani nastopali v Ameriki in Kanadi, so del dohodkov dali za vzdrževanje Prosvete . . . Ne vem več točno, katerega leta je bilo, da je pevski zbor Gallus iz slovenske Koroške hotel na gostovanje v Slovenijo. Toda vladni komunistični krogi so hoteli črtati iz programa nekatere pesmi, katere jim niso bile všeč. Zbor Gallus ni šel na gostovanje.

V Ameriški Domovini je svetovidski kaplan č. g. Jože Božnar v angleškem delu odločno zavrnil tako enostransko "kulturno izmenjavo". Imel je popolnoma prav! Za "kulturno izmenjavo" sta se zavzela profesor Karel Bonnuti in Rudolf Susel, Prof. Bonnutiju je dobro odgovoril urednik Ave Maria p. Fortunat. Res, težko je razumeti, kako se morejo najti ljudje ki zagovarjajo tako enostransko "kulturno izmenjavo" od katere Slovenci v Ameriki nimamo nič. Kulturna izmenjava, da! Toda pod pogojem, da smejo v Slovenijo svobodno naši pevski zbori, razne folklorne skupine, naši časopisi (tudi "Slovenska Država"), revije in slovenske knjige, ki so tukaj tiskane. Lepo število jih imamo. Ti "kulturniki" so lahko res dobri pevci, igralci, godbeniki, toda prihajajo sem pod nadzorstvom rdečih "špiceljnov", ki nadzirajo vsakega s kom govori in kaj govori. In če pridejo sem, imajo nalogo pridobiti tega ali onega, to ali ono skupino za svoje ideje. Od tod tudi dogodek z slovensko zastavo z rdečo zvezdo v Chicagu. Za vsem tem so jugokonzulati, ki so gnezda rdeče propagande in špijonaže.

Pri nas v Chicago, v samo slovensko naselbino ne pridejo. Imajo pa svoj center v Ciceru. Tam se zbirajo naprednjaki. Prosvetarji podpirani od jugokonzula, če zajde kaka "kulturna skupina" iz Slovenije, mi bolj malo vemo o tem. Celo letakov ne vidimo dosti. Posamezniki, ki zagovarjajo "kulturno izmejavo" hodijo tja skrito, kakor hodijo skrito tudi na konzulove prireditve ob raznih jugopraznikih. So zvodniki in nimajo nobenega poguma, pokazati kaj so, namreč "koristne budala".

Na nas, ki smo ostali zvesti krščanskim in narodnim tradicijam je, da z druženimi močmi nastopimo proti taki "kulturni izmenjavi", ki ni nič drugega kakor trojanski konj, past za naivne ljudi. In če vabijo, ne odzovimo se! — tč

SMO RES BOJAZLJIVCI?

V četrtek, 2. marca letos, je "Novi List", ki izhaja v Trstu v svoji Štv. 1169-Leto XXVIII. objavil pod zgornjim naslovom članek; s katerega vsebino se naše uredništvo popolnoma strinja — in ga na tem mestu v celoti ponatiskujemo. UREDNIŠTVO "SD"

Večino "pisem uredništvu", ki jih dobimo, je podpisana samo s kakima začetnicama ali s šifro, ali pa je priloženo pismo, v katerem nas pisec prosi, naj ga ne podpišemo s polnim imenom, ampak s kako šifro. Seveda jim ugodimo, vendar ne prav radi. Zavedamo se namreč — in tega bi se morali zavedati tudi pisci "pisem uredništvu", da imajo ta večjo ceno, če so podpisana. In razen tega je na prvi pogled težko razumeti, česa se pisci takih dopisov bojijo. Zakaj si ne upajo podpisati?

S tem seveda ne moramo in ne želimo odbiti takih dopisovavcev. Obratno, veseli smo vsakega takega dopisa in ga radi objavimo, tudi če ne nosi polnega podpisa, kajti vedno je glas iz občinstva, glas javnega mnenja in ga je treba upoštevati. Zadovoljni bi bili, da bi bilo čim več takih dopisov, tembolj ker se naši dopisniki skoro nikoli ne pritožujejo nad svojimi osebnimi tegobami in krivicami, ki jih morajo trpeti, ampak obravnavajo kak splošen problem, ki zanima širok krog bravcev ali velik del naše javnosti; skoro vedno obravnavajo politične ali druge javne zadeve. Zato bi bilo tem bolj primerno, da bi bili taki dopisi tudi podpisani s polnim imenom.

Vprašati se je treba, zakaj se to ne dogaja. Ali so naši ljudje res preveč bojazljivi, da bi si upali s polnim imenom podpisati kako "pismo uredništvu", ali pa je zato kak splošnejši vzrok? Menimo, da je resnica kot vedno nekje v sredini. Slovenci imamo za seboj dolgo preteklost, ko so nas tuji režimi prijemali za vsako malenkost, izvajali nad nami sankcije za vsak izraz samostojnejšega političnega mišljenja in narodnega čutenja in nas pogosto tudi okrutno preganjali zaradi našega političnega mišljenja in narodnega delovanja. Desetletja in desetletja take prakse so nagnala našim ljudem kljub vsemu odporu strah v kosti in jih naučila previdnosti, zlasti starejše rodove. V ljudeh je še vedno nek podzavesten strah pred tem, da bi odkrito stopili v javnost in da bi postalo njihovo ime znano. Rajši se skrijejo pod psevdonim ali pod šifro. Menimo, da moramo mi — in da morajo tudi naši bravci upoštevati ta bolj podzavestni kot zavestni strah, ki pa ga ni lahko izkoreniniti in bo morda še trajal nekaj časa, strah, ki ima svoje korenine v preteklosti.

Drugi vzrok bojazljivosti v pogledu podpisovanja pa je bolj konkreten in ima svoje korenine v sedanjosti. Tudi danes je namreč precej ljudi, tudi med nami, ki se vse prehitro užalijo nad vsakim kritičnim glasom in ki ne prenesejo sploh nobene kritike. Kakor hitro se nanaša kak dopis na nekaj, pri čemer se čutijo prizadeti, se užalijo in se skušajo kakorkoli maščevati. Začne se povpraševanje, "kdo je tisti napisal". Dopisniki pa se ne želijo izpostaviti takim sankcijam in zato se zavarujejo z izmišljenimi ali resničnimi začetnicami ali šiframi, čeprav so seveda lahko sigurni, da uredništvo ne bo izdalo njihovih pravih imen, če tega ne želijo.

Vsekakor je to oboje negativno in znak pomanjkljive demokratične zavesti in vzgoje. Vsakdo bi si moral upati brez kakega pomisleka ali bojazni odkrito izraziti svoje misli glede tega ali onega javnega vprašanja ali zadeve tudi v javnosti, v tisku, po drugi strani pa ne bi smelo nikomur pasti niti na misel, da bi se skušal zaradi tega nad dopisnikom znašati. Če meni, da ta nima prav, naj bi mu prav tako javno odgovoril v naslednji številki lista. To seveda ne velja samo za naš list, ampak za ves naš tisk. Kajti ta stvar je enako aktualna za vse in se pojavlja v vseh listih. V vseh naših časnikih je vse preveč "pisem uredništvu" brez pravega podpisa. Šele ko bodo vsa taka pisma podpisana s pravimi imeni, bomo lahko rekli, da živimo v res demokratičnih razmerah in da so se naši ljudje znebili strahu. Do takrat pa je boljše, da prinaša naš tisk "pisma uredništvu" podpisana z začetnicami ali šiframi, kakor pa da jih sploh ne prinaša, kajti to bi bilo še hujše: bilo bi znak popolne brezbrižnosti ali pasivnosti do javnih zadev ter ugašanja kritičnega čuta in čuta odgovornosti v naših ljudeh.

Vse SLOVENCE in SLOVENKE ter SLOVENSKE ORGANIZACIJE
ki se še niso prijavile, širom Kanade, ZDA,
še posebej pa vse v Ontario in v Torontu,

NARODNIM NOSAM BO POSVEČENA POSEBNA POZORNOST

vabi meddruštveni odbor

Slovenske Krščanske Demokracije in Slovenske Narodne Zveze v Kanadi,

s sodelovanjem in podporo številnih drugih organizacij na

PROSLAVO

60. LETNICE PROGLASITVE SLOVENSKE SVOBODE
29. OKTOBRA 1918. V LJUBLJANI NA KONGRESNEM TRGU
in
30. LETNICE PRIHODA PRVIH POLITIČNIH EMIGRANTOV V KANADO

ki bo 29. oktobra (v nedeljo popoldne) v Torontu v hotelu Toronto
(na vogalu Richmond St. W. in University Ave.

Program bo vseboval:

1. ob 2 uri popoldne slovesna sv. maša v katedrali sv. Mihaela — ki jo bo daroval prezvišeni torontski pomožni škof g. dr. Alojzij Ambrožič.
2. Po maši sprevod v hotel Toronto.
3. Po prihodu do 4 ure sprejem (reception).
4. Slavnostno kosilo z Akademijo.

Vstopnico dobite, če pišete in pošljete ček ali deharno nakaznico na naslov:

60/30 — (PROSLAVA)
P. O. Box 1394, Station 'B', Downsview, Ontario, Canada, M3H 5W3

Vsa nadaljna navodila bodo objavljena v naslednji številki "S. D."

Vstopnice za kosilo in akademijo so po $15.- za odrasle in po $10.- za mladino (do 14. leta starosti).

MEDDRUŠTVENI ODBOR SKD in SNZ

POČITNIŠKI TEČAJ za SLOVENSKO AMERIŠKO in KANADSKO MLADINO V CELOVCU, 19. JULIJ — 21. AVGUST, 1978

POLET IN POVRATEK

Liga SA, Inc. je rezervirala letalske voznice za polet v München za 63 študentov in 7 odraslih spremljevalcev. Skupina iz Toronta bo odletela 19. julija zvečer v Frankfurt-München. Skupini iz Chicaga in Clevelanda bosta odleteli zgodaj popoldne istega dne v New York, kjer se jim bo pridružila New Yorška skupina; vse tri bodo nadaljevale polet z istim letalom iz letališča JFK v Köln-München. Obe skupini, Kanadska in skupina iz Združenih držav, bosta prispeli v Münchenu 20. julija dopoldne in odpotovali z avtobusom v Celovec, kjer jih bodo pričakovali proti večeru istega dne. V teku so pogajanja s koroškim slovenskom podjetjem Sičnik za avtobusni prevoz v Celovec in za druge izlete. Na poti v Celovec bodo udeleženci videli najlepše dele Vzhodnih Alp, Salzburg, i. t. d. Obe skupini se bosta vrnili v Toronto in New York, Cleveland in Chicago 21. avgusta zvečer. Udeleženci bodo dobili vse ostale podatke po pošti.

NADALJNE PRIJAVE

Vse skupine potujejo z rednimi letalskimi družbami in z rednimi (scheduled) poleti. Zaradi omejitve sedežev z znižano ceno nam je letalska družba sporočila, da ne more sprejeti nadaljnih prijav. S tem so redne prijave pod dosedanjimi pogoji zaključene.

VODSTVO TEČAJA

Msgr. dr. Janez Hornboeck, ravnatelj Mohorjeve družbe v Celovcu, je imenoval za ravnatelja tečaja strokovnjaka za slovanske jezike na Graški univerzi Ludvika Karničarja. Ludvik Karničar je študiral na slovenski gimnaziji v Celovcu, eno leto pa na High school v New Yorku. Pomagal mu bo vseučiliški profesor dr. Erik Prunč, ki uči slovenščino nemško govoreče Korošce. Mislimo, da izbiri kažeta visoko raven in skrb, s katero Mohorjeva družba pripravlja tečaj za ameriško mladino. Liga SA, Inc. je prosila ameriške in kanadske slovenske šole in tudi univerze s stolico za slovanske jezike za nasvete pri sestavi jezikovnega programa. Liga bo vzporedila njihove misli z vodstvom tečaja na Koroškem.

KULTURNI PROGRAM

Msgr. dr. Janez Hornboeck je sporočil nekaj nadaljnih podrobnosti tečaja. Med njimi so naslednje:

Predavanja iz zgodovine Slovencev in posebej Koroških Slovencev, dvorni svetnik in nadzornik Slovenske gimnazije v Celovcu dr. Valentin Inzko; predavali bodo še: ravnatelj Slovenske gimnazije dr. Vošpernik, predsednik Krščanske kulturne zveze dr. Zerner, Rev. Zaletel, Msgr. Hornboeck bo govoril o Mohorjevi, rektor Kopeining o versko prosvetnem delu med Slovenci na Koroškem. Višek bo brezdvoma koroška narodna igra Miklova Zala v priredbi Rev. Stikerja; igra je doživela letos že 6 ponovitev. Gallus pripravlja svoj pozdrav v prosvetnem domu v Tinjah, na Veliko Gospojnico bodo udeleženci tečaja videli slovensko romanje v Podgarjah, obiskali bodo Svete Višarje, Gospo Sveto, Sv. Hemo na Krki, Ziljo, Rož, Podjuno, morda se Slovence v Trstu in Gorici. Če bodo starši otrok tako želel bodo otroci ogledali Slovenijo; vodil jih bo urednik Mohorjeve družbe Karli Boehm, načak jezuita dr. Boehma. Izleti v Slovenijo bodo pod izključnim vodstvom in organizacijo Mohorjeve družbe v Celovcu. V teku so pogajanja s slovenskim podjetjem v Dobrli Vasi na Koroškem za vtobusne izlete. Vse potrebne podatke bodo dobili udeleženci po pošti.

Liga Slovenskih Amerikancev, Inc.
P. O. Box32, Brooklyn, N.Y. 11372

„L'OSSERVATORE ROMANO"

PIŠE O SLOVENCIH V KANADI

V svoji številki z dne 9. in 10. maja letos je zgoraj imenovano uradno glasilo Vatikana prineslo pod zaglavjem "ZGODBA OD VČERAJ IN DANES" daljše in zanimivo poročilo od svojega poročevalca Franco Geo Gotti-a. Poročilo je bilo na tretji strani in je vsebovalo zgodovinske podatke o Slovencih v stari domovini in od prvih slovenskih naseljencev na ozemlju današnje Kanade, z širšim opisom delovanjem misionarja škofa F. Barage vse do naselitve povojnih beguncev (po drugi svetovni vojni) ter njih življenje danes. Je to prvi pozitivni in resnični prikaz našega življa v novi domovini Kanadi in smo Slovenci piscu za njegov trud raziskovanja res lahko hvaležni.

Članek je zaključen s prikazom dela prezvišenega škofa g. dr. Al. Ambrožiča. Omenjeni sta tudi "Božja beseda" in naš list.

Več o članku prihodnjič

ŽALOST V CERKVI NA SLOVENSKEM

UMRL JE MARIBORSKI ŠKOF DR. M. DRŽEČNIK

13. maja ob 13. uri je na Onkološkem institutu kliničnega centra v Ljubljani po dolgi in hudi bolezni, ki jo je potrpežljivo prenašal, umrl mariborski škof dr. Maksimilijan Držečnik.

Dr. Maksimilijan Držečnik je bil rojen 5. kotobra 1903 v Ribnici na Pohorju. Prva dva letnika bohoslovja je opravil v Mariboru, študij teologije pa je sklenil v Rimu, kjer je bil 30. oktobra 1932 posvečen v duhovnika. Prva duhovniška leta je preživel kot kaplan v Celju, leta 1936 pa je prišel za prefekta v dijaško semenišče v Maribor. Zadnja leta pred vojno pa je že predaval v bogoslovju sveto pismo stare zaveze, nato pa še filozofske predmete. Med vojno je bil z mnogimi drugimi mariborskimi duhovniki izseljen. Dobra štiri leta je bil spet kaplan in to v župniji Visoko pri Novem Marofu. Po vojni je prišel v Ljubljano za vodjo mariborskih bogoslovcev in profesorja stare zaveze.

Njegova profesorska služba je bila kratka, saj je bil komaj po enem letu imenovan za pomožnega škofa v Mariboru, čez štiri leta, 15. junija 1960, pa je postal pravi mariborski škof.

Kljub visokemu položaju, ki ga je zavzemal v Cerkvi, je bil škof Držečnik vedno človeško topel in neposreden. Čeprav izobraženec, doktor filozofije in teologije, je v srci ostal pohorski kmet v vseh njegovih plemenitih razsežnostih.

Krmilo mariborske škofije je vzel v roke v zelo hudih prelomnih časih. Z vso zagnanostjo se je lotil prenovitnega dela.

Eno največjih del, ki jih je opravil v času svojega škofovanja, je izdaja celotnega slovenskega svetega pisma.

Škof Držečnik je bistro presojal znamenja časov in je svoje duhovnike in vernike vedno usmerjal v tisto pravo notranjo poglobitev, ki počasi a vztrajno prekvaša in prežarja vsakdanje življenje.

Škof Držečnik je bil dolgo let predsednik ekumenske komisije pri jugoslovanski škofovski konferenci. Morda je bilo njegovo ekumensko delo na zunaj manj opazno, zato pa nič manj važno. Mohorjeva družba v Celju je z njim izgubila velikega zagovornika, saj se je prav on veliko trudil, da bi ji vrnil nekdanji ugled

Nemogoče bi bilo vsaj približno našteti vsa dela in vse pobude, ki se jih je lotil v dolgih treh desetletjih škofovske službe. Prav gotovo pa je največ dobrega naredil s svojo pristno in neposredno človeško osebnostjo. Vsakemu se je znal približati, se mu posvetiti.

Ko so ga še zadnjič odpeljali v bolnišnico v Ljubljano, je upal, da se bo vrnil v svoj Maribor, na tihem pa je slutil, da bo njegova vrnitev drugačna.

Pokopali so ga 17. maja. Od njega se je poslovila tisočglava množica ter cerkveni in svetni predstavniki oblasti.

Ohranimo rajnega škofa v trajnem spominu in skušajmo uresničiti njegove življenje vzore!

DARUJTE
V TISKOVNI SKLAD
NAŠEGA LISTA

slovenska DRŽAVA

FOR A FREE SLOVENIA

Subscription rates $6.00 per year;
50¢ single issue.
Advertising 1 column x 1" $4.20

Published monthly by
Slovenian National Federation of Canada
646. Euclid Ave., Toronto 4.

Member of C.E.P.F.

SLOVENSKA DRŽAVA izhaja prvega v mesecu.

Letna naročina znaša: Za ZDA in Kanado $6.-, za Argentino 375 pezov, za Brazilijo 90 kruzeirov, za Anglijo 30 šilingov, za Avstrijo 53 šilingov, za Avstralijo 3.75 avstr. L., za Italijo in Trst 1.200 lir, za Francijo 900 frankov.

Za podpisane članke odgovarja pisec. Ni nujno, da bi se avtorjeva naziranja morala skladati v celoti z mišljenjem uredništva in izdajatelja.

ZA VSE PRAVNE ZADEVE SE PRIPOROČA

CARL VIPAVEC

SLOVENSKI ODVETNIK IN NOTAR

The Simpson Towers, 401 Bay St. Suite 2000 - EM. 4-4004

JEZOVO NOVO KNJIGO

"O ključnih vprašanjih rane karantansko-slovenske zgodovine" bo dobiti tudi v uredništvu "Slovenske države", kakor hitro bomo prejeli pošiljko iz Buenos Airesa. Cena 10 dolarjev. — Kdor pa želi naročiti knjigo po letalski pošti, jo lahko naroči tudi pri avtorju:

Franc Jeza
Via di Prosecco 2
34016 Opicina
Trieste, Italy.

Priložte je 12 dolarjev (dva dolarja za letalsko poštnino), a ne v čekih, ker evropske banke ne sprejemajo čekov na tako majhne zneske.

Knjigo je dobiti tudi v knjigarni Družbe sv. Mohorja v Celovcu.

MED SLOVENCI

Toronto

● **KARAVAN '78 — Torontski** vsakoletni mendarodni festival predstavlja, jo svojem prikazu etničnih skupin, raztresenih po vsej metropoli s svojimi paviljoni, z naslovnimi imeni njihovih glavnih mest iz stare domovine, edinstveno posebnost, ki ji ni primere! V malem lahko rečemo, se ves svet predstavi turistom in domačinom in to skozi dobo enega tedna.

V narodnih nošah, s predstavitvijo slovenskih šeg in navad, se je letos desetič predstavila s svojim poslanstvom tudi naša slovenska skupnost. Imeli smo pavilijon "Ljubljana" v cerkveni dvorani in na njenem vrstu v New Torontu, na Browns Line.

V prijetno okrašenem prostoru in pod slavoloki na veseličnem prostoru, si obiskal del Slovenije, se lahko zavrtel ob odlični godbi orkestra g. Matije Lebarja, ki je bil letos tako nad vse hvale v reden, ker ni bilo prebučnih zvokov po dvorani in si lahko mirno s sosedom pokramljal, ali pa tujcem razlagal način in zgodovino našega žitja.

Kulturni program se je vsake pol ure menjal. Nastopala je lahkotno in prijetno, v svojih narodnih nošah, folklorna skupina "Mladi Glas". Za njimi pa je skupina starejših fantov, prav tako v narodnih nošah, korajžno zapela naše umetne in narodne pesmi. Za "pušelje", pa so še pridejali trio dektet, ki so ob spremljavi orkestra zapele "slovenske popevke" (ali tudi duet, ali solo). Bile so to gospodične: Lojzka in Marija Babič ter Barbara Petročič.

Miss Ljubljana, gdč. Tratnikova je za uvod vedno izrekla dobrodošlico in nato pri vhodu vijudno sprejemala goste. V kuhinji so bile urne kuharice, ki so s pomočjo mladine skrbele, za dobro postrežbo — po starem slovenskem običaju. V zgornjem nadstropju je bila razstava slovenskih knjig, slik, ročnih del in pristnega kleklanja, kar je privabilo največ gledalcev.

Za tako nesebično delo je treba sto rok! Vsem prisrčna zahvala in čestitke vsem sodelovalcem za tako lepo predstavitev našega slovenskega življenja tu v tujini!

● **Slovenski Katoliški dan bo** letos na cerkvenem letovišču v Boltonu v nedeljo 9. julija in na to vse slovenski torontski dogodek vse opozarjamo.

● **Slovenski dan bo, kakor** vsako leto, tudi zadnjo nedeljo v juliju prav tako na letovišču v Boltonu. Tudi ta dan navadno privabi Slovence od blizu in daleč na letovišče v Bolton.

Chicago

● **Praznik slovenske pesmi je** bil v soboto 3. junija v veliki svetoštefanski dvorani. Nastopil je zbor "Slovenska pesem", ki se je razvil iz cerkvenega zbora. Zbor je še mlad. V januarju so pričeli z vajami pri slovenskih sestrah v Lemontu. Kdo ve, kakšne so bile v letošnji zimi poti, mora občudovati navdušenost pevcev in pevk. Kar 45 se nam jih je predstavilo. Zbor vodi p. dr. Vendelin Spendov, duša zbora pa je predsednik dr. Alojz Arko. On je dal pobudo za zbor, on je organiziral vse predpriprave za koncert. So družine v Chicagu, Lemontu, Jolietu, ki so dale zboru kar več pevcev. V zboru so zastopeni Chicago, Berwyn, Lemont, Lockport, Joliet, Cicero, Westmont.

Koncert je prav dobro uspel. Mešani zbor je zapel 11 pesmi, ženski zbor tri pesmi, moški zbor prav tako tri pesmi in Mladinski zbor tudi tri pesmi. Zapeli so občuteno in doživeto — bile so večinoma narodne pesmi.

Koncert je bil posvecen spominu pok. organista Alfreda Fishingerja, ki je vsa leta odkar je bil organist pri Sv. Štefanu v e l i k o pripomogol, da se s l o v e n s k a p e s e m ohranila. — Neštetokrat je vodil pevske vaje, spremljal na klavirju kot pianist petje pevskega zbora na koncertih. Sedaj smo veseli, da se je ta pevski zbor pomnožil in pritegnil mnogo mladih ljudi.

Udeležba je bila prav lepa in so prišli ljubitelji slovenske pesmi tudi od daleč. Le večina slovenskih staronaseljencev je izostala in njihova mladina. Nič zato, pevski zbor Slovenska pesem je poroštvo, da bomo še imeli krasno petje v cerkvi sv. Štefana in lepe koncerte. Ta zbor je nekak zametek čikaškega Korotana.

Petje je na klavirju lepo spremljala gdč. Patricia Zubek, ki ob nedeljah po smrti Fishingerja spremlja na orgljah petje pri mašah. Sama je na koncertu predvajala Prelude F. Minor od S. Rahmaninova.

V odboru zbora so še poleg predsednika dr. Lojzeta Arko, Andrej Fishinger, Ivanka Markun iz Jolieta je tajnica, Magda Simrayh pa blagajničarka.

● **"Graduacije" so končane in** vrata šol so se zaprla. V farni šoli sv. Štefana je graduiralo 29 osmošolcev. Med njimi je več Slovencev, ki bodo v jeseni šli na razne višje šole. Na višjih šolah je graduiralo z odličnim uspehom kar deset slovenskih fantov in deklet, ki bodo šli na Collegije in na Univerze. Naj jih naštejem: Bogdan Judnič, Stane Kastelic, Dale Trinko, Leo Seme, Tomaž Lavriša, Tone Buh, Joyce Matkovič, Sonja Kocinec, Julia Kocin in Cinthia Kranjec. Večina teh je doslej sodelovala ali pri SARC Foklorni skupini, pri zboru Slovenska Pesem, ali kot lektorji pri mladnskih slovenskih mašah. Vsem naše čestitke!

● **Zlata in dve srebrni maši.** V Lemontu je na nedeljo, ko obhajajo patrocinij brezjanske Marije, 28. maja opravil zlato mašo p. Benedikt Hoge. Je še vedno čvrst in je upravnik Avé Maria. V nedeljo 11. junija je pel srebrno mašo v Lemontu pri Mariji Pomagaj p. Blaž Chemažar, ki je naš čikaški rojak, v nedeljo 18. junija je bila srebrna maša p. Larencija Grom v Marijini cerkvi v Waukeganu, Ill. Bil je nekaj časa kaplan pri sv. Štefanu. Oba je posvetil škof dr. Gregorij Rožman pri Mariji Pomagaj v Lemontu.

● **P. Bernard Karmanocky, ki** je bil skoraj eno leto kaplan pri sv. Štefanu odide v misijone. Doslej se je pridno učil španščine. Ni še znano, ali ga bodo predstojniki poslali v Honduras ali pa Guatamalo.

● **Župnik pri slovenski fari** sv. Jožefa v Joliete, Ill., č. g. Roman Malavašič je bil pokopan v sredo 14. junija. Neozdravljiva bolezen ga je pobrala. Bil je tajnik škofa dr. Gregorija Rožmana.

Slovenian Research Center of America, Inc.
Slovenski Ameriški Inštitut
29227 Eddy Road, Willoughby Hills, Ohio 44092, USA

SLOVENSKA STUDIJSKA NAGRADA 1978

Kot v preteklosti tako je tudi letos maja Državna univerza v Kentu, Ohio, podelila Slovensko študijsko nagrado najboljšemu študentu na področju slovenskih študij. Letošno nagrado je dne 14. maja pred tisočglavo množico sprejel mladi in nadarjeni slovenski študent iz Clevelanda, Marko Sfiligoj, ki bo to leto diplomiral na Kentu iz žurnalistike. Nagrado mu je na slavnostnem programu izročil sam predsednik univerze dr. Brage Golding, ob navzočnosti Markovih ponosnih staršev, fakultete, študentov, novinarjev in drugega občinstva.

Kentska univerza ima najbogatejši slovenski program v Ameriki, saj je uradno priznala kar šest različnih tečajev slovenskega jezika in literature in nudi prav široke možnosti tudi za študij drugih slovenskih predmetov, vključno doktorskih disertacij na več področjih slovenskih študij. Marko je te priložnosti lepo izrabil in je med drugim z odliko končal tečaj o slovenski ameriški zgodovini in kulturi v okrilju Honors College. Čeprav je rojen v Ameriki, odlično obvlada slovenski jezik in je na Kentu skozi dve leti poučeval slovenščino od začetniških od višjih in bolj zahtevnih tečajev.

Vkljub mladim letom pa se je Marko odlično uveljavil tudi na več drugih področjih. Bil je igralec pri Slovenskem dramatskem društvu Liliji, kjer se poleg starejših igralcev še vedno udejstvuje v dramatiki tudi slovenska mladina. Kot izredno nadarjen igralec je Marko nastopal tudi v ameriških gledališčih, enkrat celo skupaj z vodilnim zvezdnikom Shakeaspearjevih del Morris Carnovskyjem, kjer je Marko odlično odigral Bossanija v Beneškem trgovcu. Pri ameriški reviji "Soap Bubble Magazine" je bil dopisnik in nekaj časa celo glavni urednik, trenutno pa si služi kruh kot dopisnik ohijske revije SCENE. Pri vsej stiski za čas pa mu ni nikdar manjkalo dobre volje in navdušenja na področju slovenskih študij na Kentski univerzi.

Mlademu in nadarjenemu Marku k Slovenski študijski nagradi in drugim tako lepim uspehom iz srca čestitamo in mu želimo vse najboljše tudi v bodočnosti.

Prof. Edi GOBEC

SLOVENSKI PLESALCI GOSTOVALI V FAIRFIELDU

Chicago, Ill.: Slovenska radijska folklorna skupina je bila 25. junija na prvem gostovanju na vzhodni obali. Bili so gostje fare Svetega Križa v Fairfieldu, Connecticut. Na prijazno povabilo župnika g. Alojzija Hribšeka so sodelovali na farnem festivalu te slovenske naselbine. Posebni autobus je popeljal 28 mladih fantov in deklet v premstvu staršev in prijateljev za to priliko, ne samo Bridgeport, ampak tudi v New York in druge kraje na njihovi 900 milj dolgi poti.

Folklorni plesalci so hvaležni Ligi Slovenskih Amerikancev in izvršenemu tajniku g. ing. Simonu Kregarju za trud v zvezi z organiziranjem kulturne izmenjave med raznimi slovenskimi naselbinami Amerike in Kanade.

Čikaška slovenska plesalna skupina se dobro uveljavlja v osredniji Ameriki in imajo mnogo vabil na razne festivale, vključno televizijske nastope. Slikovite narodne noše raznih pokrajin Slovenije, poleg Gorenjske tudi Belokrajnske, Primorske in Prekmurske poživljajo njihove nastope v pristnih ljudskih plesih naših dežel. Plesalci so dodali k posameznim točkam tudi ansambelsko petje s solo točkami Magde Simrajh in Vinkota Riglerja, ml. Čeprav obstoja skupina samo tri leta, si je vendar utrla pot in bila deležna navdušenega sprejema v naši državni prestolici, kakor tudi v Sheboygnu in Milwaukee, Wis., kakor tudi drugih mestih. Vodi jih ga. Corinne Leskovar.

Na potovanju so bili od petka 23. junija do srede 28. junija.

ČIM BOLJŠE UPORABITI VSE SVOBODNE SILE SLOVENSTVA

FRANC JEZA

Diktator Jugoslavije Josip Broz je obhajal 25. maja svoj "uradni" rojstni dan — dopolnil je 86 let. Ob tej priložnosti so sicer spet priredili običajni festival petolizništva in kulta osebe kot vsako leto, vendar pa se sam ni udeležil praznovanja na beograjskem stadionu, kot je zdaj že tradicija, češ da je preveč zaposlen s sestavljanjem govora za partijski kongres ob koncu junija in zavzet s pripravljanjem koncepta za mednarodni instrument, ki naj bi urejal spore med "neuvrščenimi" državami in preprečeval vmešavanje "imperialistov" v njihove medsebojne zadeve. Pač pa je na Brionih sprejel ožji krog tistih, ki mu pomagajo ohranjati tiransko oblast nad jugoslovanskimi narodi, in običajnega "mladinca", ki mu je izročil prav tako običajno "štafetno palico", katero so nosile prej štafete po celi Jugoslaviji in med katerimi seveda ni smela manjkati niti štafeta titovskih "zamejcev" s Tržaškega. Broz je objel mladinca, nekega očitno ne preveč brihtnega Makedonca iz Skopja, in slovesno obljubil preko televizijskega prenosa, da se bo tudi v bodoče trudil za srečo in bodočnost mladih generacij. Kot kaže, je zares trdno prepričan, da je izjema med ljudmi — da mu ne bo treba umreti. Ali pa se tako panično boji smrti, da sploh ne mara misliti nanjo in se rajši dela, kot da bo živel večno. In isto hlinijo tudi petolizniki okrog njega, med katerimi se seveda stalno prerivata v osredje Kardelj in Dolanc.

Smrt pa ne bo napravila izjeme ravno pri Josipu Brozu in ga bo lepega dne pobrala kot vse druge. S tem se bo končalo najstrašnejše obdobje v dosedanji zgodovini slovenskega naroda, pa tudi drugih narodov v Jugoslaviji, zlasti hrvaškega. Končana bo totalitarna diktatura človeka, ki se zanaša in se je vedno zanašal samo na policijo, s katero strahuje celo lastno totalitarno partijo — človeka, ki ni nikdar videl od znotraj nobene srednje šole in je prišel iz najbolj zaostalih krajev na Hrvaškem — ime Kumrovec že samo dovolj pove — in vendar se je vsiljeval in se vsiljuje že četrto desetletje narodom Jugoslavije kot vsevednež, kot čudežni ranočelnik za vse bolezni, kot modrijan, ki lahko daje lekcije ne le ekonomistom, ampak tudi filozofom in znanstvenikom ter zatre njihove šole in glasila in jih razprši na vse vetrove, če se mu zdi. Taka oblast in tak kult človeka iz Kumrovca, simbola nerazvitosti, sta nedvomno tragično dejstvo — toda prihodnje generacije se jima bodo krohotale, kakor se krohotajo danes mlade nemške generacije Hitlerju in njegovi histeriji ter svojim prednikom, ki so ga vzeli resno ter mu poverili oblast. Kaj si bodo mislile prihodnje generacije v Sloveniji, na Hrvaškem, v Srbiji o generaciji, ki je klečeplazila okrog šarlatana iz Kumrovca? Ni dvoma, da bodo označile Brozovo obdobje ne le za najmračnejše, ampak tudi za najsramotnejše in najmanj razumljivo v zgodovini svojih narodov.

Verjetno je, da bodo Kardelj, Dolanc, Ribičič, Vratuša, ki je postal pred kratkim novi predsednik "izvršnega sveta" v Ljubljani, in še mnogi drugi rojeni Slovenci, ki se ves čas drenjajo okrog Tita in se kažejo srečne, da lahko igrajo lakaje in biriče tega šarlatanskega epigona Mussolinija in Hitlerja, preživeli svojega gospodarja, tudi če mu bo usoda še naklonila nekaj let. Kako bodo potem, ko bo prišlo do iztreznjenja — in to je neizogibno — opravičevali svoje klečeplazenje pred njim, svoj neodgovorni in nedoumljivi doprinos h kultu njegove osebe? To bo bič, ki jih bo tepel, kazen za njihovo strahopetnost in nemoralnost, kajti opravičila za svoje sedanje in preteklo ravnanje ne bodo našli. Najboljše zanje bi bilo, da bi prostovoljno odšli z njim kakor podpoveljniki hunskega kralja Atila — toda za to so pač premerkužni. Marsikdo med njimi že najbrž med samim opravljanjem svoje suženjske službe premišljuje, kako se bo izmazal, in snuje svoje izgovore in zagovore za potem, zanašajoč se na kratek spomin ljudi ali na nevednost mladih generacij.

Desetletja titovske totalitarne policijske diktature so za slovenski narod, kateremu tudi prejšnja zgodovina ni bila naklonjena, taka katastrofa, da njenih posledic še niti čez stoletja ne bo mogoče povsem preboleti. Predstavljajmo si samo strahovito biološko izgube zaradi desettisočev slovenskih ljudi, ki jih je dal Tito pobiti že med vojno in v prvem povojnem času, in nenadomestljivo kulturno izgubo zaradi kulturnega zatiranja po letu 1945! Koliko kulturnih talentov, od pisateljev do umetnikov, zgodovinarjev in drugih znanstvenikov je v tem obdobju okrnelo, preden so se mogli razviti, in koliko kulturnih energij je šlo v nič! V vsem tem času ne bo odkrila bodoča literarna zgodovina niti ene revije, ki bi se mogla vsaj od daleč meriti s pomenom "Dom in sveta, "Ljubljanskega zvona", "Dejanja" in razních drugih revij iz predvojnega časa in prejšnjih obdobij. Vse slovensko kulturno življenje je popolnoma sprovincializirano in zbanalizirano. Kje sta danes slovensko gledališče in Opera, kaj pomeni slovenski film, kaj filozofija ali jezikoslovne vede, da o drugih niti ne govorimo? Vsa področja so obvladana od povprečnežev; ambicioznih, a ustvarjalno sterilnih tipov, od ljudi brez kritičnosti in brez sledu samostojnega mišljenja. Za primer se lahko vzame samo Društvo slovenskih pisateljev, ki se je spremenilo pred leti v dominij nekaj partijskih aktivistv in danes dejansko sploh več ne eksistira, kajti velikanska večina pisateljev ne gre več blizu in se ne meni za društvo. Na zemljevidu mednarodnih kulturnih prireditev, s katerimi kak narod in dežela dokazujeta in potrjujeto svojo živo in ustvarjalno udeležbo v evropskem kulturnem življenju, je danes Slovenija bela lisa. V njej ni niti ene količkaj pomembe mednarodne prireditve, festivala, kot jih je npr. na desetine v sosednih Koroški in Štajerski (v Avstriji), v Furlaniji-Julijski krajini in celo v Dalmaciji (festival v Dubrovniku). Toda to se ne dogaja samo na kulturnem območju, ampak tudi drugod. Kaj pomeni danes Slovenija v mednarodnem gospodarskem, političnem, znanstvenem, idejnem dogajanju?

To je obdobje ohromelosti in mrtvila v slovenski zgodovini, ki pa ga je vendar treba preživeti in se rešiti onstran, na breg lepše in srečnejše prihodnosti za slovenski narod. Ta prihodnost ne bo nastopila sama od sebe, avtomatično, ampak jo je treba pripravljati, ustvarjati pogoje zanjo. Za to smo poklicani tisti Slovenci, v prvi vrsti seveda izobraženci, ki imamo srečo, da nam ni treba živeti pod titovsko fašistično-komunistično diktaturo. Te svobodne slovenske sile zunaj niso tako malenkostne in malo pomembne, kot bi se lahko zdelo na prvi pogled. V svobodi živi na stotine, lahko celo rečemo na tisoče izobražencev in na desettisoče drugih zavednih in bistrih slovenskih ljudi, ki lahko pripravljajo tako lepšo prihodnost svojemu narodu in ohranjajo ter varujejo idejo demokratične svobode in svobodne slovenske države, ki bo urejena po načelih socialne pravičnosti. Toda te svobodne slovenske sile zunaj so danes preveč razdeljene med seboj, premalo enotne, premalo usmerjene k istim ciljem in zato pogosto (in tudi v celoti vzeto) premalo učinkovite. Vse obstoječe slovenske idejne, politične, kulturne in tudi gospodarske sile zunaj bi morali tesneje povezati in veliko bolje uporabiti za namen narodne osvoboditve.

Proces osvobojanja bo verjetno še precej časa trajal, morda je celo še zelo oddaljen, zato je treba moči, s katerimi razpolagamo, čimbolj premišljeno, racionalno, načrtno, hkrati pa tudi samozavestno in odločno izkoristiti. To se seveda ne bo zgodilo samo od sebe, kot dokazujejo izkušnje. Zato si morajo skupine in gibanja, ki hočejo sodelovati v osvobodilnem gibanju za ustanovitev demokratične slovenske države, ustanoviti skupen vodstveni organ, ki bo povezoval vse sile in izdelal daljnoviden in jasen strateški načrt osvobodilnega boja. Predvsem mora biti tak boj organiziran in mora imeti pred seboj jasen cilj, opirati pa se mora na čim boljši svobodni slovenski tisk. Če se nam bo posrečilo ustvarati tak vodstveni organ — in to je zdaj v teku — izboljšati svobodni slovenski tisk, pridobiti naše gospodarske kroge, da ga bodo v večji meri in bolj učinkovito podpirali, in če bomo znali navdušiti množice slovenskih političnih beguncev in izseljencev za osvobodilno gibanje ter jih povezati v ta namen, bomo lahko rekli — in to bo potrdila sodba zgodovinarjev v prihodnosti — da smo kot svobodni del naroda izpolnili svojo zgodovinsko dolžnost in napolnili z živimi in zavestnimi godovinsko ustvarjajočimi silami praznino, ki jo je povzročila titovska diktatura, povezana z velesrbsko okupacijo.

Tak napor pa zahteva predvsem pomladitev naših političnih organizacij, zlasti strank, in idejno prenovitev. Toda o tem kaj več v enem prihodnjih člankov.

NAROČITE SE NA ZBORNIK "ALTERNATIVA".

V Trstu je izšel 1. junija zbornik "ALTERNATIVA" na 40 straneh, z razpravami in drugim gradivom na temo slovenske demokracije in slovenske države kot alternative za sedanji totalitarni nenarodni režim v Sloveniji in Jugoslaviji.

Zbornik je dobiti v uredništvu "Slovenske države" in v slovenskih pisarnah v Torontu in Clevelandu. Naroča se tudi pri založniku:

Franc Jeza, Via di Prosecco 2, 34016 Opicina, Trieste, Italija.

Cena 3 dolarje, z letalsko pošto 4 dolarje. Ne pošiljati čekov, ker jih evropske banke ne sprejemajo za tako majhne vsote.

ANTIGONISH, N. Sc.

● Med novimi študenti, ki bodo poslušali predavanja na Coady International Institutu prihodnjega pol leta, je tudi Slovenka sestra Zora Škerlj, članica uršulinskega reda, ki deluje v misijonih v Batsuani. Pred leti je bil med študenti hrvatski jezuit, sestra Zora pa je prva Slovenka na tem zavodu, ki ima obširen program za vzgojo in šolanje v Zadružništvu.

CLIMATE of FEAR and APPEASEMENT

THE VIETNAM EXPERIENCE SHATTERED AMERICA'S PRIDE AND CONFIDENCE

Dr. PLANINŠIČ'S ADDRESS AT PETERS TOWNSHIP HIGH SCHOOL, Pa. ON MAY 25. 1978.

PETERS TOWNSHIP HIGH SCHOOL

Miss Lauren Schwerha and Dr. Planinšič

LAUREN SCHWERHA
Senior

Dr. Planinšič je vodil mnogo tečajev slovenskega jezika ter politične in kulturne zgodovine tega edinstvenega naroda pod Triglavom v mnogih naselbinah v okolici Pittsburgha, kot so: Herminie, Strabane, Library, Jeannette, Youngwood, Imperial, Ambridge, Hackett, kjer sem ga spoznala tudi jaz z mojimi številnimi sorodniki in pacienti mojega očeta — zdravnika.

Poleg tega je doktorski kandidat in mnogo obetajoči mladi pisatelj Alan Natali v aprilski številki tega leta v C. S. C. News, ki ga bere nad 25.000 bralcev, napisal o njem daljši članek pod naslovom: "The Professor Who Came In From The Cold".

Po čitanju tega članka so gimnazne High School prosile, da bi jim prišel predavat o svojih skušnjah z diktaturami od Nacizma in Fašizma do Komunizma ter o svojih pogledih na svetovno politiko.

Njegov govor: "Climate of Fear and Appeasement" zaradi objektivne kritike ameriške zunanje politike in nevarnosti rdečega totalitarianizma v celoti prilagam za objavo v Slovenski Državi.

Dr. Planinšič with Perko's painting of Slovenian Alps — dominating Slovenia trough fifteen hundred years of its history — the symbol of the Slovenian unbreakable spirit, will and determination for freedom and sovereignty . . .

The Vietnam experience shattered America's pride and confidence

In 1945 the U. S. emerged from the war as the strongest military and economic power in the world. She had more than half the gross national product of the non-Communist world and the monopoly of atomic weapons. Under right leadership she could follow Wilson's policy of national self-determination and diotate just peace and order among all nations.

How times have changed!

While American power, prestige and influence had skidded remarkably, a huge part of Southeast Asia, China, Eastern Europe and chunk of Africa have fallen into the red totalitarian orbit with a sleepy resignation on the part of the U. S. and the rest of the Western world. Every issue which helps to weaken the West, whether it is blacks versus whites in Southern Africa or Rhodesia, or the Arabs and their oil versus Israel in the Middle East is exploited to the utmost. Of course, their greatest triumph was in Vietnam, where American self-confidence took a beating.

A factor, common to nearly all of the crises affecting the free world, is the "unrelieved retreat" of the U. S. from its once high pinnacle of world power and prestige.

The U. S. was in the position of the leader of the free world in 1945. Washington subsequently proceeded to construct a global system of alliances to contain the advances of Communism.

Common Denominator: Declining American Power and Prestige

For a while it worked. A serious Communist threat was rolled back from Greece in 1948 because of the firm American action.

But slowly America's firmness began to erode. Communist aggression was thwarted, but not defeated in 1953 in Korea. Nothing was done to assist the Hungarian, Polish and East German uprisings against Communist rule in 1956. The scene was repeated in the same fashion in Czechoslovakia twelve years later.

The 1961 Bay of Pigs attempt to free Cuba of Communist rule was one of the most inept operations in American history, redeemed only in part by President Kennedy's firm stand toward Moscow in the Cuban missile crises the following year.

Yet America still had pride in its power — until Vietnam.

After the decade-long agony in Vietnam during which Johnson continually emphasized that "it is our will which is being tested", it was America's will which was wanting. An expenditure of $300 billion and 55,000 lives all proved to be in vain. Vietnam was lost!

Quickly, in domino fashion went Cambodia and Laos, both of them falling to two of the cruelest, most oppressive dictatorship in recent times.

The pride of America's power and world leadership has been broken "bone by bone" over the years since 1933, but its back was broken in Vietnam.

I am talking about America's appeasement to a system which in time of peace in 1932 artificially created a famine, causing 6 million persons to die of starvation in the Ukraine alone, in a land so rich that there could grow food for the entire mankind.

The following year, in 1933, the American president recognized this system as on worthy of diplomatic recognition, of friendship and assistance and ultimately of a military alliance.

I also want to remind you that in 1914 reproaches were made at France and England to having entered into an alliance with such a conservative country as Russia. In Tsarist Russia about 17 persons a year were executed because of their revolutionary activities. During Stalin's terror, just before the outbreak of W. W. II., more than 40,000 persons were shot per mnoth.

How can we explain this military alliance between the bloodiest totalitarian dictatorship of Stalin and the U. S. for which 15 European nations paid with the loss of their freedom? And millions of East Europeans who escaped from the Communist occupation to the West were returned to their countries for the execution. If the U. S., Canada, Australia, France and England with all their colonies together could not defeat little Germany (At the first threat of Nazism they streched out their hands of Stalin), what are they going to do today when more than half the globe is flooded with red totalitarianism?

Carthage is in retreat before the rising military power of Rome

This tragic experience has hung like a "Damocles' sword" over American foreign policy ever since. Every foreing policy problem today is viewed as a potential Vietnam.

The U. S. with major Western allies was on the verge of a major victory against Soviet and Cuban-backed forces in the Angolan civil war in 1975, when the U. S. Congress — fearful of another Vietnam backed off and the Communist supported side won by default.

Ever since the Angolan fiasco, U. S. policy in Africa has been a colossal failure. The so-called Kissinger Formula for Rhodesia never got off the ground because nobody took seriously that the U. S. will carry it through to success.

Early in 1977 and again in May 1978 Zaire almost fell to the Communist by the invasion launched from neighboring Angola. France and Morocco saved the day for the West in the first and Belgium and France in the second attempt while the U. S. Congress again showed nothing but fear and weakness versus Communist challenge, willpower and strength.

And now in Asia a new policy is being set in motion by the present Administration: the troop pullout from Korea and the eventual recognization of Red China at the expense of Taiwan which can guarantee a tragic end to any U. S. influence in the Far East and grave repercussions in Japan as well as Western Europe — both of which would consider Washington a faithless ally.

While the number of strategic nuclear missiles in the Soviet arsenal increases, while Soviet warships now appear for the first time in distant waters, while Soviet conventional forces are strengthened on the Western front, while Soviet penetrations are made into Africa, while Communist parties move closer and closer to power in Italy and France — critics of such policies are rewarded with accusation of hysteria, paranoia and worse.

The new Panama Canal Treaties, relinquishing U. S. sovereign rights to the waterway, are being made under pressure: if America doesn't give the Canada way and doesn't ratify the treaty, Panama will riot and Vietnam us . . .

No rhetoric can disguise the reality!

The trumpet will sound the call to battle — but none shall answer

The climate in the U. S. today may be compared to the feverish period of appeasement which prevailed in Britain in the 1930s which blinded them to the grim realities of Hitler's terminal threat to their very existence.

Nationalist China, a faithful ally of the U. S., stands as the chief obstacle in Washington's drive for closer relations with Communist China. Will America cut the last links to Taiwan? If so, a political whirlwind may sweep Asia.

The Chinese on Taiwan find it difficult to reconcile the Carter Administration pledge to restore morality to the conduct of its international affairs with its plans to abandon free China and recognize the Communist regime in Peking — a George Orwell's "1984 — style" government which liquidated more than 60 million people after its occupation of the mainland in 1949. Recognizing Peking in the face of its deplorable human rights record represent a flagrand betrayal of American moral principles, would erode the credibility of the U. S. among the free peoples the world over and would be a giant backward for the cause of freedom.

American credibility could suffer a blow from which it would be difficult to recover — a credibility loss not only in the eyes of its allies, but also in those of its enemies. Does the U. S. havet he strength and the will to keep its word?

Peking must act before the Kremlin could reach a counterbalancing rapprochement with Taiwan and by establishing a foothold on the strategic island, the Soviet Union could cover the entire southeastern flank of Communist China.

"In the long run a harmful truth is better than a useful lie"
(Thomas Mann)

In a certain sence, the U. S. does have a goal — but it is the worst goal that any country could ever have: to enjoy as much as possible the "pleasant present".

But in the dynamic world of geopolitical relationships, to stand still is to go backward. As a result, the U. S. is actually in retreat all around the world.

The U. S. doesn't have the courage to say: "No Trespassing!" to Communism. Just look at what is happening in Eastern Europe, Korea, Vietnam, Laos, Cambodia, Taiwan, Angola Zaire etc.

America's influence and prestige is on the rapid decline. The pride of our country has been broken. The time is approaching when the U. S. will be so fearful of its own shadow that, as the prophet Ezekiel predicted, "the trumpet will sound the call to battle, but none shall answer . . ." and we will "flee when non pursues . . ."

* * *

I remind you, as future intellectuals, what Edward Crankshaw wrote in his "Orwell and Communism": "Orwell's argument was not with Communism, which was self-evidently a disarter, but with the left-wing intellectuals or fellow-travellers who rushed to be deceived by it, rolling over on their backs, all four paws in the air, begging to the tickled by Uncle Joe . . ."

OB TRIDESETLETNICI DRUŠTVA „ZEDINJENA SLOVENIJA"

OB TRIDESETLETNICI DRUŠTVA "ZEDINJENA SLOVENIJA" v Buenos Aires pošiljamo njeni člani vsem rojakom po svetu, v domovini ali že v svetu rojenim, vsem, ki v svojih srcih nosijo ideale svojih svobodnih očetov in dedov, vsem, ki se zavedajo, da slovenstvo ni le kri ali folklora ampak zakoličenost v zavesti naše skupne slovenske usode ter privolitev vanjo — nadvse prisrčen pozdrav!

Še poseben pozdrav želimo poslati našim bratom v domovini, tem, ki skozi vsa ta desetletja čuvajo v sebi in v svojih ogenj ljubezni do narodnih in verskih svetinj, boreč se proti toku, oblastem, ki se morejo obdržati na uzurpiranem prestolu samo z nasiljem, s širjenjem materializma, z rezanjem korenin vsemu, kar bi moglo roditi svobodo.

Člani društva "ZEDINJENA SLOVENIJA" bratsko pozdravljamo vse druge svobodne slovenske organizacije v emigraciji. Moč vsake organizacije, na kateremkoli od petih kontinentov že živi, in ne oziraje se na njeno številčno moč, ampak na duha, ki jo povezuje, je opora vsem ostalim svobodnim slovenskim organizacijam po svetu. Toda, ko z vsem srcem podpiramo rast te naše "Slovenije v svetu", ponovno povdarimo — tako našim prijateljem, ki se kdaj bojijo, kakor našim nasprotnikom, ki bi si tega želeli . . . — da zamisel "Slovenije v svetu", vsak dan močnejše, ni noben pobeg od nujnega aktivnega dela za čimprejšnjo svobodo naroda doma.

Način dela "Slovenija v svetu" je različen od dela v domovini, kakor je življenje v emigraciji drugačno od življenja na rodni zemlji. Kot politična emigracija se zavedamo, da je naše poslanstvo osvoboditev Slovenije. Pri tej nalogi pa ne uporabljamo orožja ampak neizmerno moč resnice. Zavedamo se dolžnosti pričevanja pred svetom, da je komunizem največja nesreča za slovenski narod, kateremu je povzročil množico nedolžnih žrtev. Če je res kdaj za druge emigracije veljalo, da žal niso ničesar pozabilo, pa se tudi v svetu ničesar naučile — z našo ni tako. Ce česa nismo pozabili, je zato, ker tistega ne smemo. Bog ve, da to ni iz sovraštva do nikogar, ampak iz pravilne ljubezni do resnice, do nas samih in do vsega našega naroda.

V tridesetih letih smo kdaj menjali način dela, nikdar pa zapustili svojih načel niti ne osnovnega cilja: s širjenjem zdrave narodne zavednosti, ter s poglabljanjem krščanstva v nas, doseči končno zmago nad sovražnikom človeka in narodov, nad komunizmom. Naše politične emigracije bo konec šele takrat, ko bo prenehal vzrok zaradi katerega se je rodila, ko bo spet zavladala svoboda nad našim narodom. Naša moč, kot članov majhnega naroda je v visoki kakovosti našega dela, moralni klenosti, kulturni globini, trdni povezanosti med seboj, zasidranosti v preteklosti in v veri v narodovo življensko silo. To je slovenska pot.

Zavedamo se, da ni nobeno delo za skupno dobro možno brez stalnega moralnega preroda v nas samih. Vemo pa tudi, da nikdar ni bila in da tudi danes nikjer na svetu ni možna svoboda vesti, vere in kulture, če prej ne pride do politične svobode.

Zavedami se, da nobeno naše delo ne bo rodilo zdravega sadu, dokler mirno in z ljubeznijo ne pristanemo na usodo, ki nam je bila dana. Vemo pa tudi, kako je ista usoda preko trpljenja očistila naša srca in um, dala pa tudi možnost za širino vizije in za delovanje kakršnega doslej nismo poznali.

Zavedamo se, da noben narod na svetu ni povsem neodvisen in zavračamo vsako iluzorno in nerealistično iskanje rešitev, vemo pa tudi, da imamo pravico in možnost, da pridemo do nujne narodne samostojnosti. Z narodom je kot s človekom: pride doba, ko mora prevzeti nase vso težo lastne odgovornosti; sicer ne dozori in je nevarnost, da propade. Vemo, da še noben narod ni izginil, če je le hotel živeti, in da vera v lepšo bodočnost našega naroda ne more opešati, če je v nas upanje. Upanje pa je večno, kadar je v nas — ljubezen. Slovenska tisočletna usoda plavati proti toku masovnih pritiskov, nas je usposobila za samostojno življenje v svetu, ki ne trpi svobodnjakov, tako v okviru marksističnih diktatur, kakor v standariziranem svetu konsumne družbe.

Zavedajoč se svojega poslanstva, vseh težav, ki nam jih to nalaga, pa tudi veličine trenutka, v katerega nas je Bog postavil, pozdravljamo vse svoje brate doma in po svetu z rekom "Živeti in umreti za slovenstvo!". Ni bil Slomšek edini, ki je pred stopetdesetimi leti mislil, je pa bil on tisti, ki je na glas izrekel geslo, katero je za naše osebno in narodno rast

(Nadaljevanje na 4. strani)

MEDNARODNA SOCIOLOŠKA PUBLIKACIJA HVALI SLOVENCE

Slovenski ameriški inštitut — The Slovenian Research Center of America, Inc., se že dolgo vrsto let trudi, da bi odkril, dokumentiral in prepričljivo predstavil nele Slovencem. ampak tudi Ameriki in svetu slovenski doprinos Ameriki, Evropi in drugim deželam sveta. Vkljub stiski za čas in sredstva in neizbežnim polenom, ki jih pri resnem delu nikdar ne manjka, je inštitutu znova in znova uspelo vsaj nekoliko predstaviti Slovence in njih uspehe širši ameriški in svetovni javnosti. Raziskovanja, predavanja od ljudskih šol do mednarodnih simpozijev, razstave, skioptične slike, brezplačna informativna služba o slovenski dediščini, nastopi na radisjkih programih in televiziji, periodični tisk in knjige so bili najuspešnejši pripomočki pri inštitutovem stremljenju prikazati Slovence svetu ne kot narod brez zgodovine (podoba, ki so jo hotelo razširiti Slovencem nenaklonjeni tujci), ampak kot izredno ustvarjalen narod, ki je prinesel bogate darove domala vsem deželam sveta.

Odmevnost teh naporov je vedno bolj razveseljiva. Ob 200-letnici Amerike je npr. vladni list Bicentennial Times ponesel dober — in edini — glas o Slovencih v sleherno ameriško naselbino, kjer je po dr. Gobčevih študijah kar dvakrat poudaril velik slovenski doprinos Ameriki. Med več drugimi primeri te vseameriške ali celo mednarodne odmevnosti pa naj danes omenimo recensijo v angelščini spisane Antologije slovenske ameriške književnosti, ki sta jo uredila univ. prof. dr. Edi Gobec iz Kentske državne univerze in univ. prof. dr. Adela Donchenko iz državne univerze v Minneapolisu, Minnesoti. Recensijo sta napisala znana sociologa, profesorja Raj P. Mohan in Arthur S. Wilke iz Auburnske univerze in jo objavila v vodilni mednarodni sociološki reviji, International Journal of Contemporary Sociology (July and October, 1977). V naslednjem objavljamo slovenski prevod njune v angleščini objavljene ocene.

Prvi Slovenci so prišli v Ameriko že v desetletju 1680. Slovenci, ki jih je v njihovi rodni domovini nekaj manj kot dva milijona, so dali Ameriki veliko število misijonarjev in raziskovalcev, med njimi Marka Antona Kapusa, ki je bil predstojnik katoliških misionov na ozemlju Sonora in Pimeria Alta(severna Mehika in južno Arizona) in rektor kolegija Matape proti koncu sedemnajstega stoletja — in škofa Friderika Barago, apostola Indijancev in znanega učenjaka sredi 19. stoletja.

Tu govorimo o prvi antologiji slovenske ameriške proze, ki je kdaj koli izšla v angleščini. Obsega tudi prvo doslej objavljeno zgodovino slovenske američke književnosti v katerem koli jeziku, skupaj s primerki najmočnejše slovenske izseljenske umetnosti. Vključenih ni nic manj kot kar šestdeset umetnostnih del, ki so jih ustvarili vodilni in široko znani slovenski umetniki v Ameriki, Kanadi in Avstraliji. Delo v celoti osvetli velik slovenski doprinos nele književnosti in umetnosti, ampak tudi prenekatere druge odlične dosežke slovenskega naroda. Tu gre res za študijo pristne slovenske dediščine.

Svojo recensijo zaključita ocenjevalca z naslednjimi besedami:

Na področju izseljenski študij smo opažali vrzel v poučenosti glede slovenskih Amerikancev — razmeroma majhne slovanske manjšine, ki se vendar ponaša z naravnost ogromnim doprinosom ameriški umetnosti, književnosti, znanosti in tehnologiji. To vrzel je vsaj delno zamašila pričujoča antologija, iz katere odseva slovenski humor in realizem. Tu objavljena dela so kot ogledalo, ki pozitivno prikaže slovensko ameriško dediščino in dalekosežne dosežke in doprinose slovenske narodne manjšine v Ameriki.

Iz slovenske zgodovine . . .

Profesor Bogdan Novak, ki objavlja v "S.D." sestavke "Iz Slovenske zgodovine", piše serijo zgodovinskih člankov pod naslovom "Miti in resnice o slovenski zgodovini" v Klicu "Triglava" (London). Na tamkajšnje članke mu je dvakrat odgovoril M. L. Ker vsebuje drugi odgovor prof. Novaka misli o vlogi in odgovornosti zgodovinarja na splošno, objavljamo del tega odgovora tudi v "S.D.". Kogar zanima celotna razprava, jo more prebrati v Klicu Triglava,

UREDNIŠTVO

BOGDAN NOVAK

ODGOVOR M. L.-u.

M. L. pribija v svojem drugem dopisu, ki je bil objevljen v KLICU TRIGLAVA (št. 457, januar 1978) kot nedvomno sledeče: "Slovenci smo eden najstarejših narodov v Evropi in Karantanija, menda poleg Irske, med najstarejšimi narodnimi državami". Kar je v tem stavku pogojnega, nedoločenega, je le, da je morda Irska prav toliko stara kot Karantanija. Vse drugo pa je v nedvomljivi trdilni obliki. Človek bi mislil, da se to nanaša na Jezovo teorijo o skandinavskem izvoru Slovencev, vendar to nas še vedno ne bi postavljalo časovno pred Grke, Rimljane (ki so tudi imeli svojo narodno državo, predno se je ta razvila v imperij), Kelte, Ilire in mnoga druga ljudstva. Zato sklepam, da je M. L. najbrže mislil na Etručane. Pred nedavnim mi je slovenski zgodovinar v Ameriki pripovedoval, da se je posrečilo nekemu Slovencu, da je razvozljal zagonetne etruščanske napise na spomenikih v Rimu s pomočjo slovenskega jezika. To je vse, kar vem o tem. Tako bi sedaj nastala nova teorija, ali bolje hipoteza, o etruščanskem poreklu Slovencev, in o Karantaniji kot nedaljevanju (ali morda celo pra-domovini?) etruščanske države. Ker smo navajeni v pluralistični družbi, da ima vsakdo pravico do svojega mnenja, me nova hipoteza o genezi Slovencev ne bi niti malo presenetila. Presenetil pa me je definitiven način, v katerem nam M. L. to novico prinaša. Njemu je to že ugotovljeno in sprejeto zgodovinsko dejstvo.

Drugo, kar me je napotilo k ponovnemu odgovoru, pa je M. L.-ova misel, ki se ponavlja na več mestih in povdarja, da bi morala slovenska zgodovina vzgajati pri Slovencih ponos na slovensko preteklost in se izogibati vsega, kar bi vodilo v depresijo. To je nabolje izrazil v stavku "Zgodovinska veda se mora varovati tega, da bi pri občinstvu ustvarjala čustvene depresije, kot jih npr. lahko poudarjanje tega, da smo izgubili dve tretini svojega narodnega ozemlja'." Sicer res malo dalje priznava, da mora biti zgodovinska veda popolnoma nevtralna, še več, razkrivati mora vse takšne potvorbe, ki jim ni namen odkrivati zgodovinske stvarnosti. Spregledal pa je, da njegov zaključek nasprotuje temu, kar pravi zgoraj.

UTRJEVANJE "STARE SLAVE"

M. L., pa tudi nekateri drugi slovenski pisci želijo, da bi slovenska zgodovina služila, slična kot v dobi slovenskega narodnega prebudjanja, za to da bi utrjevala slovensko narodno zavest. To pa naj bi dosegla s tem, da povdarja slavno preteklost slovenskega naroda, posebno dobo karantanske države. Noben poklicni zgodovinar se ne more strinjati s takimi izjavami. V pričujočem dopisu hočem pojasniti zakaj. Predno pričnem s svojim razmišljanjem, naj nakažem, da opevanje stare slovenske slave lahko doseže prav nasproten učinek, kot si ga pisci dobronamerno žele. Če se npr. dokaže, da Slovenci nismo najstarejši narod v Evropi, in da v resnici nismo imeli ali igrali take slavne zgodovine kot pravi M. L., potem odkrijte take falzifikacije lahko povzroči pri mladini večjo depresijo kot poznane manj slavne resnice. Moja narodno zavest ni nikoli trpela zaradi tega, ker sem rastel v okolju, ki nas je učilo, da smo Slovenci potomci tlačanov in da je bil le Nemec gospod vse do leta 1848, in deloma še do leta 1918, ko smo se osvobodili tujega jarma. O tem sem imel celo predavanje kot sedmo — ali osmošolec, v katerem sem dokazoval, da vsa slovenska inteligenca lahko dokaže, da izhaja iz kmečkega rodu, če razišče svoj rodovnik nekaj rodov nazaj. Seveda se danes z vsem tem ne strinjam več. Važno pa je, da to ni vzbujalo malodušja v mojem srcu. Prav nasprotno, vzpodbujalo me je k večji delavnosti in delu za priznanje slovenskega naroda. Vem pa tudi, da nisem samo jaz tako čutil. To sem napisal zato, da povdarim, da narodna zavest in na njej sloneče delo za narod, ni odvisna od slavne zgodovinske preteklosti, temveč od nas samih, od vsakega posameznega člana slovenskega naroda. Če nam bo ljubezen do svojega naroda vzgojena od nežne otroške dobe, do šolskih let, v šoli in pozneje, potem bomo svoj narod ljubili, se zanj žrtvovali in zanj delali. Po mojem je ljubezen do staršev, do bratov in sester ter do vseh sorodnikov prvi korak do zdrave ljubezni do vseh članov svojega naroda. Ljubezen, ki jo starši prenašajo na svoje otroke, je zato dragocena dediščina, ki jo otroci dobe in jo nato preneso na sorodstvo in končno na ves narod. Kot je ljubezen tisti čudežen vir sloge in sodelovanja v družini, tako je tudi ista gonilna sila, ki žene posamezne člane naroda k delu za narod. Ali bomo s tem delom nadaljevali "slavno tradicijo" svojega naroda, ali pa se borili za priznanje ponižanega "naroda tlačanov", potem ne bo več tolike važnosti. Važna je ljubezen in pripravljenost na delo. Pri tem pa ima (kar se je dokazalo v preteklosti) zavest, da je treba več storiti za mali "narod tlačanov", da doseže in nato obdrži isto raven z drugimi narodi, lahko prav takšno pozitivno vlogo pri vzbujenju narodne zavesti med slovensko mladino kakor "slavna tradicija" o najstarejšem narodu v Evropi.

Vse to morda zveni starokopitno, celo čitalniško in izgleda, kot da nimam nobene zveze z mladino. Seveda temu ni tako. Vsak dan pridem pri pouku v stik s mladino v Ameriki, ki je gotovo v središču vsega, kar druga mladina drugod po svetu posnema. Zato tudi vidim in se zavedam, da ves glušeči hrup njihove moderne glasbe, "subkultura", preprosta eksotična obleka in beg v preprosti naravo ne more zadostiti hrepenenja mladega srca, da ustvari nekaj pozitivnega. To je krik v obupu, beg iz realnosti, bolest duše v blodnem iskanju nečesa, kar bo bolj stalno, pozitivno, primarno. Prvi znaki, da odgovor ne leži v frontalnem napadu na oblast in vladajoči razred, ali v begu iz realnosti, so bili v iskanju novih rešitev v orientalskih kultih. Vedno bolj pa postaja jasno, da tudi ti ne morejo nasititi duševnega gladu ameriške mladine. Zato bomo in deloma smo že, priče povratka k starim vrednostam, ki jih bodo sicer nove generacije razlagale po svoje, odete v nove blesteče fraze, ne enake onim od včeraj, pa vendar v glavnih obrisih slične. Podobno se bo zgodilo tudi s slovensko mladino. Njihova želja po uživanju, internacionalnosti in komoditeti, ki je vzrok upada narodne zavesti, bo šla skozi nove metamorfoze in odkrila na novo stare vrednote v modernejši obliki. Ker delam z mladino imam veliko zaupanje vanjo. Isto velja za slovensko mladino, da, prav za slovensko mladino.

O PISANJU ZGODOVINE

Namen vsakega poštenega poklicnega zgodovinarja je, da skuša UGOTOVITI RESNICO. Seveda lahko začnemo dolgo debato, kaj je resnica, ali je absolutna ali le relativna, ali je lahko objektivna ali pa le subjektivna, vendar mislim, da vsak pošten poklicni zgodovinar dobro ve, kaj smatra za resnično zgodovinsko dejstvo. Pri tem lahko uporabljamo čisto znanstvene primere, da ugotovimo, kaj se je dogodilo kdaj. Kadar pa pridemo do tolmačenj, zakaj se je nekaj zgodilo, pa tudi do drugih tolmačenj, tam pa ima vsak popolno svobodo, le da mu gre za ugotovitev resnice. Take nove razlage in tolmačenja pomenijo, da človeški duh venomer išče novih idej, nova odkritja, ki prenesejo svež veter v zgodovinsko zatohlost.

Za zgodovinarje obstojajo tri osnovna pravila, ki bi jih morali vsi upoštevati:

1. Pri ugotavljanju zgodovinskih dejstev moramo uporabljati NAJSTROŽJE ZNANSTVENE KRITERIJE. Samo tako bomo dosegli mednarodno priznanje.

2. Vedno moramo POZDRAVITI POSTAVLJANJE NOVIH TEZ, TEORIJ IN HIPOTEZ. Le tako lahko prodiramo v daljno preteklost našega naroda in končno vsega človeštva, ali pa najdemo možnost novih interpretacij že znanih dejstev. Vse to napravi zgodovino interesantno širšemu krogu.

3. PRI NOVIH TOLMAČENJIH, PRI POSTAVLJANJU NOVIH TEZ, TEORIJ IN HIPOTEZ se morajo avtorji zavedati, da to še niso priznana zgodovinska dejstva in JIH MORAJO KOT TAKE TUDI PRIKAZATI. Mnogokrat to ni lahko. Vsak avtor ljubi svoje delo, in je navadno prepričan, da je odkril novo zgodovinsko resnico. Morda jo je, vendar bodo o tem odločili šele poklicni zgodovinarji, včasih šele po veliki debati in po mnogih letih. Zato pa je prav, če hočemo uživati spoštovanje v znanstvenem svetu, da taka nova odkritja, teze ali hipoteze, predstavimo kot nekaj možnega, ne pa kot dognano zgodovinsko resnico.

UREDNIKU PIŠEJO....

Spoštovani! Maintal B. R. D. 29. 5. 1978 (Nemčija). Javljam se Vam, ter se Vam zahvalim za dosedanje pošiljanje in Vam čestitam na dobrem časopisu. Pošiljam Vam tudi moj novi naslov . . .

S slovenskim pozdravom Vaš

I. S.

Toronto, 20. junija 1978

Spoštovani gospod urednik!

Ko sem v maj-junijski številki Vašega cenjenega časopisa bral članek profesorja dr. Žebota: "Pravica človeka v Sloveniji" v katerem dobro misleči profesor navaja naslednji "up vzbujajoči stavek" ideologa Kardelja iz njegove knjige: "Smeri razvoja političnega sistema socialističnega samoupravljanja", da "niti država, niti sistem, niti politična stranka (partija), ne more dati človeku sreče; samo človek sam si lahko ustvarja svojo srečo "kot" **biljko novega upanja za** bodočnost človekovih pravic v deželi, kjer bo — po vseh znakih — Kardelj v bližnji bodočnosti imel še večji vpliv kot ga je imel doslej", sem se kot realist spomnil na znani slovenski pregovor, ki pravi, **da se pijanec spreobrne, ko se v jamo zvrne.**

Neverni Tomaž

Ob tridesetletnici društva "ZEDINJENA SLOVENIJA"

(Dalje s 3. strani)

danes prav tako — kakor takrat — življensko nujno.

S pogumom v srcu smo blizu vseh pogumnih slovenskih src!

ZEDINJENA SLOVENIJA
Buenos Aires

April 1978.

Darujte v tiskovni sklad S. D.

Kanadski vseljevalni zakoni so se izpremenili

Uvod

Vseljevanje je eden najvažnejših vplivov na kanadsko življenje. Ne samo sedaj, tudi v preteklosti.

Vseljevanje učinkuje na nas kulturno, družbeno in gospodarsko. Na domačem in mednarodnem področju.

Za zagotovitev, da bo vseljevanje še v naprej koristilo Kanadi, je bilo treba zakon za vseljevanje temeljito spremeniti. Ne glede na to ali ste državljan petega rodu ali ste tukaj samo na obisku, morate vedeti kako se ta zakon vas tiče.

Spremembe

V zadnjih štirih letih so posamezniki in razne organizacije vložile predloge za spremembe v kanadskem zakonu in politiki vseljevanja.

Mnogi izmed teh predlogov so vključeni v novem zakonu za vseljevanje z namenom, da bodo za mnoga leta služiti vsem v čim večjo korist.

Osnovni nameni in cilj našega zakona za vseljevanje so tokrat v prvič jasno izraženi v tekstu samega zakona. Vsi ostali zakonski predpisi in načini na katere jih bodo državni uradniki izpoljevali, sedaj potekajo iz teh ciljev in načel.

Nediskriminacija. Združitev družin. Človekoljubna skrb za begunca. Pospoševanje kanadskih gospodarskih, družabnih in kulturnih ciljev.

Morda boste rekli, da so to samo besede. Berite naprej, ker ostali del zakona je bil predvideno sestavljen tako, da bo nudil Kanadi možnost držati svojo besedo.

Kako vpliva ta zakon na vseljence in obiskovalce?

V bodoče morajo vseljenci in oni obiskovalci, ki sem pridejo na delo ali študije, urediti vse svoje vseljeniške formalnosti predno pridejo v Kanado. Posamezniki, ne smejo spremenjati svoje zakonsko stanje med tem, ko so začasno v Kanadi.

Kanada je vedno dovoljevala vseljevanje družinskih članov in bližnjih sorodnikov z pomočjo poroštva. Pod novo zaznačbo družine kanadski državljani sedaj lahko, z pomočjo poroštva, pripeljejo starše ne glede na njihovo starost.

Kanada je vedno nudila zaščito beguncem znotraj svojih meja v skladu z Konvencijo Združenih Narodov. Ta zaščita ima sedaj veljavo in moč kanadskega zakona. Poleg tega, nova zaznačba za begunce določuje vprašanje kedaj kot na kateri način bo kdo priznan kot begunec z pravico vselitve v Kanado.

Pod novim zakonom dobivajo večjo zaščito tudi državljanske pravice onih za katere obstojajo vseljeniška poslovanja. Deportacija ne bo več edina možna kazen. Sedaj so manj stroge alternative za manjše prestopke zakona za vseljevanje. Vseljevanje ne bo lažje, bo pa bolj utemeljeno. Priporočamo, da obiskovalci imajo vsaj en razgovor pri kanadskem državnem uradu za vizo predno se odločijo za pot. Na ta način bodo imeli točno poznavanje svojega položaja ko izstopijo iz avijona.

Kako to vpliva na Kanadčane

Novi zakon za vseljevanje je osnovni načrt za bodočnost. Načrt je upogljiv in upošteva možnost nepričakovanih sprememb. Vpliv tega zakona na bodočnost razvoja Kanade bo nežen vendar dolgoročen. Pred novim zakonom si bodo federalne in provincijalne vlade delile mnoge odgovornosti. V ta namen bodo z provincijami skljenjene uradne pogodbe o načrtovanju in upravljanju vseljevanja

Dejansko, taka pogodba je bila pred kratkim skljenjena z quebeško provincijo.

V skladu z federalno-provincijalnimi razgovori se bo vsako leto določila in oglasila kvota za vseljeniški obseg. Ta kvota bo odvisela od državnih, pokrajinskih, gospodarskih in družabnih ciljev. Vseljenci bodo spodbujani, da se namestijo v krajih kjer bodo njihove usposobljenosti za delo najbolj dobičkonosno uporabljive. Odvračani bodo naseljenci od krajev kjer nezaposlitev predstavlja problem.

V glavnem bodo nelegalni vseljenci spoznali, da je novi zakon strožji kot prej. Pravtako bo pa tudi obteženo delo tistim, ki skušajo izkoriščevati nelegalno vseljevanje.

Novi zakon bo seveda še naprej obdrževal tradicijo strogo zaščite proti mednarodnim zločincem in teroristom.

Na ta način, in še bolje, bo lahko novi zakon za vseljevanje prispeval k razvoju močnejše Kanade. In s tem zagotovljal boljši in lepši prostor življenja za vse.

Bodočnost

Bodočnost vseljevanja v Kanado ne more biti upravljano z eno togo vrsto predpisov. Kanadski novi zakon za sveljevanje vsebuje človekoljublje, pravico, mednarodno odgovornost in prilagodljivost na tak način kot ga nobena druga dežela z sličnim zakonom nima.

Mi smo ponosni na ta zakon. In vas vabimo, da o njem več poizveste s tem da vprašate pri vašem bližnjem centru za imigracijo (Canadian Immigration Centre) za brošure ki vsebujejo bolj podrobno razlago o tem zakonu.

Employment and Immigration Canada — Emploi et Immigration Canada
Bud Cullen, Minister — Bud Cullen, Ministre